

[Johan Asmussen.]

uden at have betalt deres skat her. Disse problemer foreligger, og de kræver en løsning, det kan enhver se, men den kan naturligvis opnås uden den slags enorme bygninger, som kildeskatteforslaget er.

I øvrigt må det jo være lige så klart, at i samme grad, som man følger tendensen til at lade beskatningen overgå fra indkomst til forbrug — og det er jo en tendens, som den høje regering i hvert fald erklærer at ville deltage i, og nu og da viser det — i samme grad, som den tendens gør sig gældende, i samme grad bliver det ikke nødvendigt med det meste af det, som kildeskatteforslaget tilstræber.

Der har naturligvis fra flere andre sider været peget på den enorme administration, der er indbygget i det foreliggende lovforslag. Regeringen og den højtærede finansminister har ikke forsøgt at foregøgle nogen, at myndighedernes administration inden for skatteområdet vil blive mindre. Jeg tror, det er oplagt, at den vil blive væsentlig større, ikke mindst for kommunerne. Men oven i denne offentlige administration kommer jo nu — og det ligger også klart for dagen — hele den administrationsbyrde, som vil blive pålagt erhvervslivet, arbejdsgiverne. Jeg kan fuldt ud tilslutte mig det, der er sagt i denne forbindelse.

Jeg vil dog gerne særlig fremhæve, at de vanskeligheder, som vil opstå deraf, sikkert vil blive særlig mærkbare for landbruget. Nu kan man sige, at de har også landbrug i andre lande, og dér er det åbenbart gået, efter hvad man fortæller os; men der kan vel være grund til at huske på, at i vore nabolande spiller landbruget ikke nær den rolle, som det gør her i landet. Det må være et særligt problem netop i Danmark, hvor landbruget spiller den rolle, det gør, at administrationsvanskeligheder, administrationsbyrder, lægges på landbruget, ikke mindst i en tid, hvor arbejdskraften forlader landbruget, og hvor det daglige, manuelle arbejde, der påhviler den enkelte ejer af bedriften, derfor bliver større og større.

Noget ganske tilsvarende som for landbruget gælder i det hele taget for mindre virksomheder. Jeg synes jo også nok, at det var en meget flot måde, det ærede medlem hr. Peter Nielsen bagatelliserede de besvær-

ligheder på, som ikke mindst de mindre virksomheder får, dem, der ikke kan klare sig med hulkort og datacentral. Jeg må måske have lov at citere et par linjer fra tidsskriftet Danmarks Håndværk nr. 6/7 fra 1965, hvori man bl. a. udtaler angående overførsel af arbejdskraft fra produktivt til uproduktivt arbejde:

„Går man f. eks. ud fra, at en mester anvender blot to timer ugentligt til arbejdet, bliver der for de 60.000 mindre virksomheder tale om beslaglæggelse af 6 millioner arbejdstimer årligt eller i alt ca. 3.000 heldagsbeskæftigede personer. Selv om disse ikke rent faktisk bliver ansat, vil virkningen blive, at mestrenes egen arbejdstid bliver så meget længere. Med en normal timeløn vil de administrative omkostninger alene for håndværket således meget nemt blive på omkring 80-100 millioner kr. årligt.“

Hvad lønmodtagerne angår, for hvem ordningen skulle være særlig attraktiv, er der jo den ejendommelighed, at der, som vi alle ved, inden for socialistisk folkeparti er delte meninger om kildeskattespørgsmålet, og man tør vel gå ud fra, at de afvigende meninger inden for socialistisk folkeparti, som vi ved forefindes, ikke er helt uden forståelse for lønmodtagernes problemer.

Man har fra andet hold fået en udtalelse om spørgsmålet set fra lønmodtagerside; det var en artikel i B. T. den 21. april 1964 af overtoldinspektør, cand. polit. K. Damsgaard Hansen; med den højtærede formands tilladelse skal jeg bringe et par ganske korte citater af de i øvrigt ret indgående betragtninger. Overskriften over Damsgaard Hansens artikel lyder:

„Selv som lønmodtager vil jeg nu protestere mod kildeskatten.“

Og så siger han bl. a.:

„Kildeskatten er altså, hvad enten indtægten går op eller ned, en kam egnet til tæt afredning af lønmodtagerne, men ikke af de andre befolkningsgrupper. Stiger disse gruppers indtægter, kan man ikke straks få flere skattepenge frem, og falder indtægten her, vil der stadig være risiko for, at det offentlige aldrig får skattens mønt ind i kassen.“

Og senere siges der:

„... hvad tænker dog de lønmodtagere